

Bilaga

Offentlig kontroll av förbränningsanläggningar inom primärproduktionen

Innehåll

Bilaga	1
Offentlig kontroll av förbränningsanläggningar inom primärproduktionen	1
Inledning	5
Avgränsning i kontrollområdet	5
Risker inom kontrollområdet	5
Beskrivning av kontrollområdet och kontrollobjekt	5
Lågkapacitetsanläggningar.....	6
Högapacitetsanläggningar	6
Övergripande vägledning	6
Varje anläggning ska ha ett godkännande från Jordbruksverket.....	6
Egenkontroll.....	7
Bakgrund och relation till miljölagstiftningen	7
Kontrollfrekvens	8
Kontrollpunkter.....	8
Allmänna krav för alla förbränningsanläggningar	9
1 Hanteras det inkommande materialet korrekt?.....	9
Instruktion	9
2 Har anläggningen lämpliga möjligheter till rengöring och desinficering av behållare och fordon?	10
Instruktion	10
3 Är anläggningen placerad på hårt, väl-dränerat underlag?	10
Instruktion	10
4 Finns det tillfredsställande skyddsanordningar mot skadedjur och ett dokumenterat program för bekämpningen?	11
Instruktion	11
5 Har personalen tillgång till toaletter, omklädningsrum och tvättställe?	12
Instruktion	12
6 Finns dokumenterade rengöringsrutiner samt lämplig utrustning för rengöring för alla delar av anläggningen?	13
Instruktion	13
7 Bedrivs hygienkontroll som omfattar regelbundna inspektioner av miljön och utrustningen samt finns inspektionsscheman och resultat dokumenterade?	14
Instruktion	14

8	Hindras djur från att ha tillträde till anläggningen?	15
	Instruktion	15
9	Hanteras restprodukter på ett korrekt sätt?	15
	Instruktion	15
10	Finns det fastställda temperaturmätningsskrav för anläggningen och registreras och återges alla mätvärden avseende temperatur på lämpligt sätt?	16
	Instruktion	16
11	Kan anläggningen anses leva upp till de krav som ställs på förbränningstemperaturen?	18
	Instruktion	18
12	Kontrolleras all automatiserad utrustning för övervakning årligen och provas med avseende på funktion?	19
	Instruktion	19
13	Finns det rutiner för vad som ska göras om förbränningen inte fungerar som den ska samt rutiner för hur djurkroppar som inte förbränts helt ska tas om hand?	20
	Instruktion	20
14	Sparas medföljande handelsdokument i minst två år?	21
	Instruktion	21
15	Förs register över inkommande djurkroppar?	21
	Instruktion	21
	Särskilda krav för anläggningar med låg kapacitet	22
16	Beaktar anläggningen de restriktioner som ställs på en anläggning med låg kapacitet?	22
	Instruktion	22
17	Om anläggningen tar emot specificerat riskmaterial finns den hjälpbrännare som krävs?	24
	Instruktion	24
	Särskilda krav för anläggningar med hög kapacitet	24
18	Har varje förbränningslinje minst en hjälpbrännare som startar automatiskt när temperaturen sjunker och som används under start och stopp?	24
	Instruktion	24
19	Om anläggningen har kontinuerlig process för tillförsel av material till förbränningskammaren: Finns det ett automatiskt system som förhindrar att animaliska biprodukter tillförs under startförloppet innan erforderlig temperatur uppnåtts och alltid när temperaturen inte kan upprätthållas?	25

Instruktion	25
20 Drivs förbränningsanläggningen på ett sådant sätt att en tillräcklig förbränningsgrad uppnås?	27
Instruktion	27
21 Är anläggningen utformad på ett sådant sätt att otillåtet och oavsiktligt utsläpp av förorenande ämnen förhindras samt att det finns kapacitet att lagra förorenat dagvatten och kan vattnet vid behov testas och behandlas innan det släpps ut? 27	
Instruktion	27

Inledning

Följande dokument är en bilaga till kontrollvägledningen ”Vägledning för myndigheternas offentliga kontroll inom området animaliska biprodukter” med diarienummer 6.7.17-03461/2026. Denna bilaga riktar sig till kommunerna och ska ge en fördjupad och närmare beskrivning av kontrollområdet förbränning i primärproduktionen. Förbränningsanläggningar inom primärproduktionen benämns ofta gårdspannor och ska vara godkända av Jordbruksverket. Syftet med kontrollen är att säkerställa att förbränning av animaliska biprodukter sker på ett sätt som är i överensstämmelse med lagstiftningen i syfte att förebygga och minimera risker för människors och djurs hälsa.

Avgränsning i kontrollområdet

Denna vägledning är ett vägledande, icke juridiskt bindande, dokument som ska ge råd och stöd vid genomförande av den offentliga kontrollen. Denna bilaga omfattar enbart kontrollen av förbränningsanläggningar inom primärproduktionen.

Motsvarande anläggningar utanför primärproduktionen ligger under Jordbruksverkets kontrollansvar. Kraven på de båda anläggningstyperna är i stort sett samma. Här beskrivs bara kraven för de anläggningar som ligger inom primärproduktionen. En sådan anläggning kan även, om kapaciteten och tillståndet möjliggör det, ta emot lantbruks- och sällskapsdjur utifrån.

Risker inom kontrollområdet

Risken är försumbar om förbränning bara görs av djurkroppar som kommer från den egna gården och från en och samma epidemiologiska enhet. Risken ökar om djurkroppar kommer från flera epidemiologiska enheter.

Beskrivning av kontrollområdet och kontrollobjekt

Det som i huvudsak ska kontrolleras av kommunen är att de djur som ska förbrännas tas och hand på korrekt sätt och förbränns i enlighet med lagstiftningens krav.

Det finns alltid risker med hantering av döda djur eftersom man ofta inte vet med säkerhet varför de dött. För stora gårdar som har flera epidemiologiska enheter och anställd personal ställs det högre krav på rutiner, lokaler och hanteringen av döda djur för att kunna garantera att syftet med lagstiftningen uppfylls. Även mindre gårdar som bara förbränner djurkroppar från egen produktion måste ha rutiner och en god hantering. Kommunen får göra en bedömning i varje enskilt fall om kontrollobjektet kan anses leva upp till lagstiftningens syfte utan att uppfylla varje detaljkrav i lagstiftningen.

Det finns två olika kategorier av anläggningar, låg- och högkapacitetsanläggningar. De flesta anläggningar i primärproduktionen är godkända som lågkapacitetsanläggningar.

Lågkapacitetsanläggningar

Lågkapacitetsanläggningen har antingen en genomströmning på:

- mindre än 50 kg döda djur per timme, eller
- mindre än 50 kg döda djur per sats.

Om anläggningen ska förbränna nötkreatur, får eller getter som är över ett år gamla, måste anläggningen ha en hjälpbrännare eftersom dessa djurkroppar innehåller specificerat riskmaterial (SRM)¹.

Vissa döda djur av kategori 1 får aldrig tas emot av en anläggning med låg kapacitet. Se vidare punkt 16.

Högkapacitetsanläggningar

En anläggning som överstiger gränserna för genomströmningen vid en lågkapacitetsanläggning ska vara godkänd som en högkapacitetsanläggning. På en sådan anläggning ställs det särskilda villkor för driften som bland annat innebär krav på hjälpbrännare och kontroll på utsläpp via vatten (kontrollpunkterna 18–21).

Övergripande vägledning

Varje anläggning ska ha ett godkännande från Jordbruksverket

Anläggningens lokaler och faciliteter för förvaring har inbesiktigats och i många fall anges det i beslutet vilka typer av döda djur som får tas emot. I beslutet finns villkor som innebär att ändrade förhållanden genast ska anmälas till Jordbruksverket. Om villkoren i ett äldre beslut inte stämmer överens med kraven i den nya lagstiftningen så är det lagstiftningens krav som gäller. Kommunen får alltid en kopia på beslut om förbränningsanläggning i primärproduktionen. Beslutet kan vara bra att läsa igenom inför kontrollbesöket om det finns särskilda villkor att beakta, eller om ändringar har gjorts på anläggningen eller i dess verksamhet som inte meddelats Jordbruksverket.

¹ SRM: specificerat riskmaterial. Vad som är SRM anges i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 999/2001 av den 22 maj 2001 om fastställande av bestämmelser för förebyggande, kontroll och utrotning av vissa typer av transmissibel spongiform encefalopati.

Det ligger på verksamhetsutövaren att ha de tillstånd som krävs för verksamheten. Om en gårdspanna förutom döda djur tar emot och bränner sådana animaliska biprodukter som omfattas av lagstiftningen som reglerar förbränning av avfall (vilket kan innefatta t.ex. slaktbiprodukter) ska den vara godkänd som avfallsförbränningsanläggning. Den måste också leva upp till krav som abp-lagstiftningen ställer där det bland annat krävs en registrering hos Jordbruksverket. Någon sådan panna i primärproduktionen har inte registrerats varför vägledningen inte tar upp den typen av pannor.

Egenkontroll

Alla driftansvariga ska i sina anläggningar inrätta, tillämpa och upprätthålla egenkontroller för att övervaka efterlevnaden av lagstiftningen. De ska se till att inga animaliska biprodukter eller därav framställda produkter som misstänks eller har visat sig inte följa kraven avsänds från deras anläggning, om inte syftet är att de ska bortskaffas.

Hur egenkontrollen ska utformas beror på typ av verksamhet och storlek på anläggning. Klart är att alla delar där lagstiftningen kräver efterlevnad ska övervakas. Detta kräver normalt sett skriftliga rutiner för mottagande av material och för hantering innan och i anslutning till förbränningen. Dessutom måste städrutiner finnas på plats liksom skadedjurskontroll.

Mottagande anläggning får bara ta emot sådant som anläggningen har rätt att ta emot och det ska finnas en spårbarhet avseende det som tas emot.

Som en del i egenkontrollen ligger också att se till att alla rutiner når ut på ett tydligt sätt till samtliga berörda inom verksamheten och att sedan följa upp att rutinerna följs. I vissa fall bör det finnas dokumentation i form av checklistor för att säkerställa att rutinerna följs.

Vid kontrolltillfället är det lämpligt att se efter om det finns viktiga aspekter som saknas i företagets egenkontroll samt undersöka om rutinerna tillämpas i praktiken. Kontrollera också att de som är involverade i verksamheten är väl införstådda med vad som gäller och att nödvändig uppföljning görs.

Bakgrund och relation till miljölagstiftningen

Anläggningar som tar emot abp och som inte är godkända enligt miljölagstiftningen för förbränning av avfall² ska godkännas i enlighet med abp-

² Direktiv 2010/75/EU om industriutsläpp (samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar) har införlivats i förordning (2013:253) om förbränning av avfall där det i 17 § anges att djurkroppar är undantagna. Tolkningen är att det ska röra sig om djurkroppar som är hela eller i bitar. Slaktbiprodukter omfattas inte av undantaget utan ska förbrännas som avfall enligt miljölagstiftningen. (Direktiv 2000/76 som det hänvisas till på flera ställen i abp-lagstiftningen har ersatts av direktiv 2010/75/EU.)

lagstiftningen. Det rör sig om följande två typer av anläggningar som båda kan ligga ute i primärproduktionen:

- sådana som bara förbränner djurkroppar som enda abp, och
- sådana som använder abp som bränsle vid energiproduktion (t.ex. naturgödsel).

Jordbruksverket har inte godkänt någon anläggning för energiproduktion i primärproduktionen eftersom ingen panna där ännu har kunnat uppvisas som lever upp till utsläppskraven. Därför omfattar denna vägledning bara kontrollen avseende förbränning av djurkroppar.

Trots att förbränning av djurkroppar inte omfattas av kraven i den särskilda lagstiftningen om förbränning av avfall, så omfattas verksamheten av de allmänna hänsynsreglerna i 2 kap. miljöbalken och kan även omfattas av krav på anmälan eller tillstånd, se 9 kap. 6 § miljöbalken. Detta görs genom bestämmelser om tillståndsplikt och anmälningsplikt enligt miljöprövningsförordningen (2013:251). Miljötillstånd krävs bara för förbränningsanläggningar som har högre effekt än 20 MW, eller som tar emot över 50 ton avfall (t.ex. djurkroppar) per år.

Kravet på tillstånd varierar med typ av verksamhet och dess påverkan på miljön. I miljöprövningsförordningen är tillståndspliktiga verksamheter markerade med A eller B och anmälningspliktiga med C. A-verksamheter ska söka tillstånd hos mark- och miljödomstol. B-verksamheter ska söka tillstånd hos miljöprövningsdelegation vid länsstyrelsen. Tillsynsansvar för tillståndspliktiga anläggningar kan ligga hos länsstyrelsen eller kommun, beroende på om tillsynen är överlåtten. C-verksamheter ska verksamhetsutövaren anmäla till kommunen som också har tillsynsansvaret. Mycket små verksamheter, sådana som inte påverkar miljön särskilt mycket, behöver varken tillstånd eller anmälan. De ska ändå följa kraven i miljöbalken och kommunens miljökontor eller motsvarande utövar tillsyn över dem. Många av de krav som abp-lagstiftningen ställer på en anläggning som förbränner djurkroppar är samma som de som miljölagstiftningen ställer på en anläggning som förbränner avfall.

Kontrollfrekvens

Abp-lagstiftningen kräver att förbränningsanläggningar med låg kapacitet som förbränner specificerat riskmaterial, d.v.s. kroppar av nötkreatur, får eller getter över ett år, ska kontrolleras årligen. Övrig kontroll ska vara riskbaserad.

Kontrollpunkter

Kontrollpunkterna är utformade utifrån de krav som finns i lagstiftningen. Kontrollpunkterna har inte modifierats utifrån att kontrollen i de flesta fall görs på gårdar som bara förbränner djurkroppar som uppstått på gården.

Lågkapacitetsanläggningar: Kontrollpunkterna 1–17 är tillämpliga.

Höghögningsanläggningar: Kontrollpunkterna 1–15 och 18–21 är tillämpliga.

Allmänna krav för alla förbränningsanläggningar

1 Hanteras det inkommande materialet korrekt?

Instruktion

Kontrollera att djurkroppar lagras på ett säkert sätt och under så kort tid som möjligt inför förbränningen. Kontrollera även om Jordbruksverket ställt upp särskilda villkor för bortskaffandet eller lagringen och om dessa följs.

Kommentar:

Kontrollinstruktionen ovan syftar till att hanteringen ska vara säker. Enligt lagstiftningen ska de döda djuren bortskaffas så snart som möjligt efter ankomsten och att alla nödvändiga försiktighetsåtgärder ska vidtas i fråga om mottagandet av djurkropparna för att förhindra eller, så långt det är praktiskt möjligt, begränsa direkta risker för människors eller djurs hälsa.

Lagringen av de kroppar som väntar på förbränning ska göras i övertäckta, korrekt identifierade och, i tillämpliga fall, läckagefria behållare. Gårdens djur, foder och strö ska hållas borta från anläggningen. Döda djur kan börja lukta och dra till sig skadedjur. De kan också ge upphov till problem med flugor. Kyl- eller frysförvaring kan möjliggöra längre förvaringstider och vara möjligt om det inte riskerar smittskyddet. Det kan dock vara negativt ur förbränningshänseende att lägga fruset material i pannan, vilket måste beaktas vid kontrollen.

Jordbruksverket har möjlighet att sätta upp särskilda villkor utöver de grundläggande kraven för hanteringen från och med mottagandet till dess materialet går in i själva pannan. Många beslut saknar särskilda villkor för bortskaffande och lagring.

Kap. I, avsnitt 1, punkterna 1 a samt 4 a och b i bilaga III i förordning (EU) nr 142/2011

1 a) Animaliska biprodukter och därav framställda produkter ska bortskaffas så snart som möjligt efter ankomsten i enlighet med de villkor den behöriga myndigheten fastställt. De ska lagras på ett ändamålsenligt sätt fram till bortskaffandet, i enlighet med de villkor den behöriga myndigheten fastställt.

4. Om förbrännings- eller samförbränningsanläggningen är belägen på ett jordbruksföretag med animalieproduktion gäller följande:

- a) Förbrännings- eller samförbränningsanläggningen och djuren samt deras foder och strö ska hållas fullständigt åtskilda, där så är nödvändigt med hjälp av staket.
- b) Den utrustning som används för att driva förbränningsugnen får endast vara avsedd för detta ändamål och får inte användas någon annanstans på jordbruksföretaget, alternativt rengöras och desinficeras innan den används för andra ändamål.

2 Har anläggningen lämpliga möjligheter till rengöring och desinficering av behållare och fordon?

Instruktion

Kontrollera om det finns möjlighet till rengöring och desinficering av behållare och fordon och om det kan ske på ett lämpligt sätt.

Kommentar:

För att undvika risker för kontaminering finns ett krav på att anläggningen ska ha lämpliga möjligheter till rengöring och desinficering av behållare och fordon och där avloppsvattnet kan bortskaffas i enlighet med lagstiftningen.

Företrädesvis bör det finnas ett särskilt utrymme där avloppsvattnet kan bortskaffas i enlighet med de krav miljölagstiftningen ställer. Men det är också möjligt att rengöring av behållare kan ske i samma lokal som pannan står i eller inne i det stall varifrån det döda djuret hämtats, om avrinningen sker på lämpligt sätt.

Det är däremot inte lämpligt att rengöringsvatten rinner över gårdsplanen där människor/fordon passerar, eftersom eventuella smittor kan dras med till andra djurutrymmen eller till andra gårdar.

Kap I, avsnitt 1, punkt 1 b i bilaga III i förordning (EU) nr 142/2011

1 b) För att risker för kontaminering ska kunna undvikas ska anläggningarna ha lämpliga möjligheter till rengöring och desinficering av behållare och fordon, företrädesvis i ett särskilt område varifrån avloppsvattnet bortskaffas i enlighet med unionslagstiftningen.

3 Är anläggningen placerad på hårt, väldränerat underlag?

Instruktion

Kontrollera att pannan är placerad på ett lämpligt underlag

Kommentar:

De krav som ställs på att underlaget är hårt och väl-dränerat har kontrollerats redan i samband med inbesiktningen, men förhållandena kan ha ändrats. Är pannan placerad inomhus där det finns golvbrunn för att underlätta rengöring är det tillräckligt för att uppfylla kraven. Men om pannan står utomhus och själva inmatningen sker ute blir frågan däremot aktuell.

Med hårt och väl-dränerat avses normalt sett asfalt eller betong där avrinning sker i en brunn. Kravet syftar till att om man behöver sanera ska vattnet inte rinna ut över t.ex. gårdsplanen. Även en hårdgjord yta kan uppfylla syftet om avrinning kan ske på ett smittskyddsmässigt säkert sätt.

Beroende på vilka djur som hanteras (bara egna eller från andra gårdar), hur hanteringen sker, och hur pannan och dess inmatning är konstruerad kan i vissa fall avsteg från detta göras. Det viktiga är att sanering är möjlig om det finns behov och att pannans placering inte innebär risk för smittspridning.

Kap. I, avsnitt 1, punkt 1 c i bilaga III i förordning (EU) nr 142/2011

1 c) Anläggningarna ska vara placerade på hårt, väl-dränerat underlag.

4 Finns det tillfredsställande skyddsanordningar mot skadedjur och ett dokumenterat program för bekämpningen?

Instruktion

Kontrollera om det finns anordningar så insekter, gnagare och fåglar hindras att komma åt anläggningen. Kontrollera även att det finns ett dokumenterat program för bekämpning av skadegörare.

Kommentar:

Lagstiftningen kräver att det ska finnas tillfredsställande skyddsanordningar mot skadegörare som insekter, gnagare och fåglar och att det ska användas ett dokumenterat program för bekämpning av dessa. Vad som är "tillfredsställande" måste avgöras från fall till fall. Man måste se till syftet med lagstiftningen. Vid en förbränningsanläggning får inte skadedjur ha tillgång till döda djur eller spill från dessa eftersom det kan leda till smittspridning.

Det finns inget krav på avtal med skadedjurssaneringsföretag. Men det ska inom egenkontrollen finnas ett dokumenterat program för skadedjursbekämpning som

också är omsatt i praktiken. Programmets omfattning måste kunna tillåtas variera beroende på typ av, och storlek på, verksamhet. Kopia på avtalet med saneringsfirma alternativt anläggningens eget program bör finnas tillgängligt på anläggningen liksom eventuella protokoll så att de kan kontrolleras vid kontrolltillfället.

Kap I, avsnitt 1, punkt 1 d i bilaga III i förordning (EU) nr 142/2011

1 d) Det ska finnas tillfredsställande skyddsanordningar mot skadegörare såsom insekter, gnagare och fåglar. Det ska i detta sammanhang användas ett dokumenterat program för bekämpning av skadegörare.

5 Har personalen tillgång till toaletter, omklädningsrum och tvättstall?

Instruktion

Kontrollera om det finns toaletter, omklädningsrum och tvättstall där personer som hanterar döda djur kan rengöra sig och byta om detta är nödvändigt för att undvika risk för kontaminering. Kontrollera om företagets rutiner och faciliteter är tillräckliga för att säkerställa att ingen risk för kontaminering via personalen kan ske.

Kommentar:

Personal ska byta skor och kläder efter hantering av döda/sjuka djur innan hantering av andra djur eller foder. Personalen ska ha tillgång till lämpliga installationer för personlig hygien, såsom toaletter, omklädningsrum och tvättstall, om detta är nödvändigt för att undvika risk för kontaminering. Personer som hanterar djurkropparna får inte dra med sig smitta ut från anläggningen via kläder, skor eller föremål. Personer som kommer till anläggningen för att lämna in döda djur ska inte heller riskera att få med sig smitta från anläggningen.

Som nämnts tidigare ska alla nödvändiga försiktighetsåtgärder vidtas i fråga om mottagandet av djurkropparna för att förhindra eller, så långt det är praktiskt möjligt, begränsa direkta risker för människors eller djurs hälsa. I lagstiftningen står ”om detta är nödvändigt” vilket innebär att kraven kan tas lite lättare på i vissa fall och att vissa avsteg kan göras.

I samband med inbesiktningen görs en bedömning av om faciliteterna kan anses vara tillräckliga för den avsedda verksamheten. Om förändringar görs i verksamheten ska Jordbruksverket meddelas. Det kan t.ex. i vissa fall vara tillräckligt att omklädningsrum och toaletter finns i intilliggande byggnad så länge som skyddskläder används vid arbete i anläggningen. Det måste beaktas att även om anläggningen tar emot material som är väl förpackat kan läckage uppstå eller så

kan ytterförpackningen vara kontaminerad redan från avsändaren. Rutinerna för klädbyten och personlig rengöring ska ligga med i anläggningens kontrollprogram. Normalt sett förutsätts det att de faciliteter som fanns vid inbesiktningen används.

Kap. I, avsnitt 1, punkterna 1 e och 4 c i bilaga III i förordning (EU) nr 142/2011

1 e) Personalen ska ha tillgång till lämpliga installationer för personlig hygien, såsom toaletter, omklädningsrum och tvättställ, om detta är nödvändigt för att undvika risk för kontaminering.

4 c) Personal som arbetar på anläggningen ska byta ytterkläder och skor innan de hanterar djur eller foder.

6 Finns dokumenterade rengöringsrutiner samt lämplig utrustning för rengöring för alla delar av anläggningen?

Instruktion

Kontrollera att det finns:

- Dokumenterade rengöringsrutiner
- Lämplig utrustning för rengöring
- Lämpliga rengöringsmedel

Kommentar:

Lagstiftningen säger att det ska finnas dokumenterade rengöringsrutiner för alla delar av anläggningen. Det ska också finnas lämplig utrustning för rengöring och lämpliga rengöringsmedel. Utrustningen vid anläggningen får inte användas för andra ändamål på jordbruksföretaget om det inte först rengjorts och desinficerats. Alla anläggningar måste ha faciliteter för rengöring och i de flesta fall även för desinfektion. Beroende på om anläggningen bara förbränner egna djurkroppar eller även andra kan behoven se olika ut.

Ansvar för vilka medel som används och deras effektivitet och relevans ligger helt på den driftsansvarige. Det finns många olika medel på marknaden. Av förpackning eller bifogad information kan man vid kontrolltillfället få en indikation om medlets effektivitet. För att ett medel ska ha avsedd effekt krävs att det används på det sätt som anges i bifogad information. Det kan t.ex. röra sig om rätt dosering eller att medlet måste appliceras på mekaniskt rengjord yta och sedan få verka en viss tid innan det spolas bort.

Det måste finnas tydliga instruktioner till den som ska rengöra om hur rengöringen ska utföras och medlen hanteras. Detta är en del av egenkontrollen. Sådant som kommit i kontakt med de döda djuren får inte utan tillräcklig rengöring och desinfektion lämna anläggningen. Det kan röra sig om t.ex. sådant som ska gå till återvinning/deponi eller trasiga maskiner eller maskindelar som ska gå till reparation. Framkommer det vid kontrollen t.ex. att tveksamma medel används eller att dosering av medel inte görs på rätt sätt måste detta följas upp. Det kan också vara lämpligt att kontrollera hur mycket medel som används (mängd inköpt satt i relation till den förväntade åtgången). Detta för att kontrollera om städning verkligen utförs på ett riktigt sätt.

Kap. I, avsnitt 1, punkt 1 f i bilaga III i förordning (EU) nr 142/2011

1 f) Det ska ha införts dokumenterade rengöringsrutiner för alla delar av anläggningen. Det ska finnas lämplig utrustning för rengöring och lämpliga rengöringsmedel.

7 Bedrivs hygienkontroll som omfattar regelbundna inspektioner av miljön och utrustningen samt finns inspektionsscheman och resultat dokumenterade?

Instruktion

Kontrollera att regelbundna hygieninspektioner av miljön och utrustningen genomförs. Kontrollera att inspektionsscheman och resultaten finns väl dokumenterade samt att de sparas i minst två år.

Kommentar:

Regelbundna hygienkontroller ska göras avseende miljö och utrustning. Dessa kan bestå i t.ex. kontroll av rengöring av lokaler och returbehållare samt kontroll av att det finns lämpliga skyddskläder. Hur egenkontrollen ska utformas beror på typ av verksamhet och storlek på anläggning.

Vid kontrolltillfället är det lämpligt att se efter om det finns viktiga aspekter som saknas i företagets egenkontroll samt undersöka om rutinerna tillämpas i praktiken. Kontrollera också att de som är involverade i verksamheten är väl införstådda i vad som gäller och att nödvändig uppföljning görs. Inspektionsscheman och resultat ska vara väl dokumenterade och ska sparas i minst två år.

Kap. I, avsnitt 1, punkt 1 g i bilaga III i förordning (EU) nr 142/2011

1 g) Hygienkontrollen ska omfatta regelbundna inspektioner av miljön och utrustningen. Inspektionsscheman och resultat ska vara väl dokumenterade och ska sparas i minst två år.

8 Hindras djur från att ha tillträde till anläggningen?

Instruktion

Kontrollera att levande djur inte kan komma åt pannan eller utrymmen där döda djur förvaras eller hanteras eller askan som uppstår efter förbränningen.

Kommentar:

Djur får inte ha tillträde till förbränningsanläggningen. Med detta menas att de inte ska kunna komma åt utrymmen och liknande där döda djur förvaras eller hanteras i väntan på förbränning eller till aska som uppstår vid förbränningen eller samförbränningen av animaliska biprodukter.

Kap. 1, avsnitt 1, punkt 3 i bilaga III i förordning (EU) nr 142/2011

3. Djur får inte ha tillträde till anläggningen, till animaliska biprodukter och därav framställda produkter som väntar på förbränning eller samförbränning eller till aska som uppstår vid förbränningen eller samförbränningen av animaliska biprodukter.

9 Hanteras restprodukter på ett korrekt sätt?

Instruktion

Kontrollera att restprodukter (t.ex. aska, slagg, stoft) lagras i övertäckta, korrekt identifierade och, i tillämpliga fall, läckagefria behållare.

Kommentar:

Torra restprodukter ska hanteras på ett sådant sätt att spridning i miljön förhindras, t.ex. i slutna behållare. För aska anges särskilt att den ska lagras i övertäckta, korrekt identifierade och, i tillämpliga fall, läckagefria behållare. Aska från en fullständig förbränning omfattas inte längre av abp-lagstiftningen. Den vidare hanteringen av askan ska följa de krav som miljölagstiftningen ställer och ligger alltså under kommunens kontrollansvar.

Enligt lagstiftningen ska restprodukter (som t.ex. aska, slagg och stoft) minimeras i fråga om mängd och skadlighet. Det står också att askan i tillämpliga fall ska återvinnas direkt i anläggningen eller utanför denna i enlighet med miljölagstiftningen eller bortskaffas i en godkänd deponi. Alla tre alternativ

innebär i praktiken att miljölagstiftningen ska tillämpas. Läs mer om hur man ska agera vid ofullständig förbränning i kontrollpunkt 13.

Kap. I, avsnitt 1, punkt 5 i bilaga III i förordning (EU) nr 142/2011

5. Lagring av animaliska biprodukter och därav framställda produkter som väntar på förbränning eller samförbränning och av aska ska ske i övertäckta, korrekt identifierade och, i tillämpliga fall, läckagefria behållare.

10 Finns det fastställda temperaturmätningsskrav för anläggningen och registreras och återges alla mätvärden avseende temperatur på lämpligt sätt?

Instruktion

Kontrollera om det i beslutet finns fastställda temperaturmätningsskrav för anläggningen och om dessa följs.

Kommentar:

Enligt lagstiftningen ska temperaturmätningsskraven fastställas i den behöriga myndighetens godkännande eller i de tillhörande villkoren. I de flesta beslut finns fastställda villkor för den specifika anläggningen. Villkoren kan skilja mellan olika anläggningar beroende på när besluten är fattade. Beslut som enbart innebär förlängning av tidigare fattade beslut där första beslutet i vissa fall kan vara från 2001 saknar generellt sett villkor. De nyare besluten är förenade med villkor om temperaturmätning. Nedan finns texter om vad som står i dessa beslut.

- **För pannor som har temperaturmätningsskrav:**

Du ska en gång vart tredje år låta kalibrera utrustningen. Kalibreringen ska göras av en oberoende person som har som yrke att utföra denna typ av åtgärder på denna typ av panna. Den som utför kalibreringen ska dokumentera åtgärden. Du ska behålla dokumentationen under 3 års tid och kunna visa upp den vid kontrollbesök.

- **För pannor som inte har temperaturmätningsskrav:**

Du ska minst en gång varje år låta mäta temperaturen i samband med förbränning av animaliska biprodukter. Mätningen ska göras av en person som har som yrke att utföra denna typ av åtgärder på denna typ av panna. Den som utför mätningen ska dokumentera åtgärden. Du ska behålla dokumentationen under 3 års tid och kunna visa upp den vid kontrollbesök.

För pannor som godkänts efter den 1 mars 2026 ligger kravet på temperaturmätning i Jordbruksverkets föreskrifter istället för i besluten. Kraven är så gott som överensstämmande.

2 kap 14 § Statens jordbruksverks föreskrifter (SJVFS 2026:2) om befattning med animaliska biprodukter och om införsel av andra produkter, utom livsmedel, som kan sprida smittsamma sjukdomar till djur.

Förbränningsanläggning, godkänd av Jordbruksverket enligt artikel 24 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1069/2009, som saknar utrustning för temperaturmätning, ska årligen genomgå en mätning av temperaturen under normal drift. Mätningen ska utföras av en person med yrkesmässig kompetens för uppgiften, som ska utfärda ett intyg om att pannan uppfyller temperaturkraven.

För anläggningar som har utrustning för temperaturmätning gäller att utrustningen ska kalibreras minst vart tredje år av en person med yrkesmässig kompetens för uppgiften, som dokumenterar att kalibrering utförts.

Intyg om utförd mätning av temperaturen respektive dokumentation om utförd kalibrering ska sparas i minst tre år av den driftsansvarige.

Redan i samband med godkännandet kräver vi att det ska visas att pannan har förutsättningar att leva upp till kraven. Det kan göras via intyg från panntillverkaren (om ny panna) eller mätintyg (om befintlig panna). För pannor som bara har mätning av rökgastemperaturen måste temperaturen kunna sättas i relation till den inne i pannan. Det kan dock finnas äldre pannor som aldrig kontrollerats avseende temperatur.

Om det inte finns några tecken på dålig förbränning behöver man inte fokusera på detta i kontrollen. Om det däremot finns anledning att tro att pannan inte fungerar som den ska måste företaget i anslutning till kontrolltillfället kunna visa att den fungerar genom att visa upp intyg om detta. Det framgår av lagstiftningen att alla mätvärden avseende temperaturen ska registreras och återges på ett korrekt sätt så att den behöriga myndigheten, enligt förfarande som myndigheten beslutar om, kan kontrollera att driftsvillkoren efterlevs. Detta gäller alltså inte bara temperaturmätningsskraven ovan utan om det finns temperaturmätningssutrustning på en panna ska denna användas av den driftsansvarige för att kontrollera att pannan fungerar som den ska. Vilka krav som ska ställas på dokumentationen måste ställas i relation till typ av verksamhet och verksamhetens storlek. Saknas automatiskt loggsystem kan det i vissa fall räcka med en enkel lista där temperaturerna noteras.

Kap. 4, avsnitt 2, punkterna 3, 4 och 5 i bilaga III i förordning (EU) nr 142/2011

3. Automatiska metoder ska användas för att övervaka parametrar och förhållanden

av betydelse för förbränningsprocessen.

4. Alla temperaturmätvärden ska registreras automatiskt och visas på ett lämpligt sätt så att den behöriga myndigheten, enligt förfaranden som den relevanta myndigheten beslutar om, kan kontrollera att de tillåtna driftsvillkor som avses i punkterna 1 och 2 efterlevs.

5. Driftansvariga vid förbränningsanläggningar ska se till att bränslet förbränns så att den totala mängden organiskt kol i slaggen och bottenaskan är mindre än 3 %

11 Kan anläggningen anses leva upp till de krav som ställs på förbränningstemperaturen?

Instruktion

Kontrollera att kraven på förbränningstemperatur uppfylls.

Kommentar:

Enligt lagstiftningen ska: "Förbrännings- eller samförbränningsanläggningarna ska utformas, utrustas, byggas och drivas på ett sådant sätt att temperaturen på förbränningsgaserna höjs på ett kontrollerat och homogent sätt även under de mest ogynnsamma förhållandena, till en temperatur på 850 °C i minst 2 sekunder eller 1 100 °C i 0,2 sekunder, uppmätt i omedelbar närhet av innerväggen till förbrännings- eller samförbränningskammaren eller vid någon annan av den behöriga myndigheten godkänd representativ punkt i förbrännings- eller samförbränningskammaren."

Om Jordbruksverket tillåter en annan punkt för temperaturmätning ska det framgå av beslutet. I de allra flesta fall är det alltså temperaturen i omedelbar närhet av förbränningskammarens innervägg som ska mätas vid de kontrollmätningar som görs.

Mängden material för förbränning måste dimensioneras efter pannans kapacitet så att temperaturkraven i förbränningskammaren kan uppfyllas och så att materialet reduceras till aska. Vid kontrolltillfället bör man fråga om volymer och i vilken takt material matas in.

Kap. 4, avsnitt 2, punkterna 1 och 2 i bilaga III i förordning (EU) nr 142/2011

Driftsförhållanden för förbränningsanläggningar

1. Förbränningsanläggningar ska vara så konstruerade, byggda, utrustade och drivna att de animaliska biprodukterna och de därav framställda produkterna även under de mest ogynnsamma förhållandena behandlas i minst 2 sekunder vid en temperatur på 850 °C eller i minst 0,2 sekunder vid en temperatur på 1 100 °C.

2. Gasen från processen ska på ett kontrollerat och homogent sätt i 2 sekunder värmas upp till en temperatur på 850 °C eller i 0,2 sekunder till en temperatur på 1 100 °C.

Temperaturen ska mätas nära förbränningskammarens innervägg, eller på en annan representativ punkt i förbränningskammaren, enligt vad den behöriga myndigheten godkänner.

12 Kontrolleras all automatiserad utrustning för övervakning årligen och provas med avseende på funktion?

Instruktion

Kontrollera om anläggningen har automatisk utrustning och om denna kontrolleras och provas årligen.

Kommentar:

All automatiserad utrustning för övervakning ska kontrolleras och årligen provas med avseende på funktion. Det är inget krav att det ska finnas någon automatiserad utrustning varför vissa anläggningar kan sakna sådan. Men om den finns ska den kontrolleras eftersom den driftsansvarige annars kan förledas att tro att anläggningen fungerar bra trots att den inte gör det.

Kap. 4, avsnitt 2, punkt 3 i bilaga III i förordning (EU) nr 142/2011

3. Automatiska metoder ska användas för att övervaka parametrar och förhållanden av betydelse för förbränningsprocessen.

13 Finns det rutiner för vad som ska göras om förbränningen inte fungerar som den ska samt rutiner för hur djurkroppar som inte förbränts helt ska tas om hand?

Instruktion

Kontrollera att förbränningsanläggningen är utrustad med anordningar som automatiskt avbryter driften i händelse av haveri eller vid onormala driftförhållanden. Kontrollera även om det finns rutiner för ofullständigt förbrända djurkroppar.

Kommentar:

I händelse av haveri eller vid onormala driftförhållanden ska driften, så snart det är praktiskt möjligt, inskränkas eller stoppas till dess att normal drift kan återupptas. Anläggningen ska drivas på så sätt att de animaliska biprodukterna helt och hållet reduceras till aska. De kroppar som inte förbränts fullständigt ska förbrännas igen eller bortskaffas i enlighet med artiklarna 12 eller 13 i förordning (EG) nr 1069/2009 och på annat sätt än genom bortskaffande i en godkänd deponi. I de fall lagstiftningen, genom undantag från artikel 12 och 13, tillåter nedgrävning av djurkroppar kan även dåligt förbrända djurkroppar grävas ner under samma villkor som andra djurkroppar. Det kan vara värt att notera att även om anläggningen lever upp till temperaturkraven är det i princip oundvikligt att det i askan kan återfinnas små benbitar. Dessa jämföras med aska.

Kap. 4, avsnitt 4, punkt 1 och 2 i bilaga III i förordning (EU) nr 142/2011

Haveri eller onormala driftförhållanden

1. Förbränningsanläggningen ska vara utrustad med anordningar som automatiskt avbryter driften i händelse av haveri eller vid onormala driftförhållanden till dess att normal drift kan återupptas.
2. Ofullständigt förbrända animaliska biprodukter och därav framställda produkter ska förbrännas igen eller bortskaffas på de sätt som avses i artiklarna 12, 13 och 14 i förordning (EG) nr 1069/2009 utom genom bortskaffande i en godkänd deponi.

14 Sparas medföljande handelsdokument i minst två år?

Instruktion

Kontrollera om anläggningen tar emot döda djur från andra och om det finns handelsdokument över de djuren. Handelsdokumenten ska sparas i minst två år.

Kommentar:

De handelsdokument som åtföljer inkommande döda djur måste sparas i minst två år. Dokumenten måste i original kunna visas upp vid kontrollbesök. De är en länk i spårbarheten och ska också kunna tjäna som bevis för avsändaren att denne sänt djurkroppar för förbränning. En kopia ska finnas hos avsändaren och originalet på förbränningsanläggningen. En transportör ska inte transportera djurkroppar utan att dokumentet medföljer och ska också se till att mottagaren får originalet.

Lagstiftningen gör inga undantag för kravet på handelsdokument för döda djur från den egna gården. Men om det i kontrollen uppdagas att handelsdokument inte tillämpas, men att det finns ett register över döda djur som flyttats över till förbränningsanläggningen (antal/mängd, djurslag och eventuell öronmärkning) och datum för detta, kan det anses räcka för att uppfylla lagstiftningens syfte.

Kap. 3, punkt 2 och 5 i bilaga VIII i förordning (EU) nr 142/2011

2. Handelsdokumentet ska utfärdas i minst tre exemplar (ett original och två kopior). Originalet ska åtfölja sändningen till dess att den når slutdestinationen och sparas av mottagaren. Producenten ska behålla en kopia och transportföretaget den andra.

5. Register och åtföljande handelsdokument eller hälsointyg ska sparas i minst två år så att de kan läggas fram för den behöriga myndigheten.

15 Förs register över inkommande djurkroppar?

Instruktion

Kontrollera att det förs register över inkommande djurkroppar.

Kommentar:

Där det finns krav på handelsdokument finns det också krav på register.

Registret ska innehålla minst följande:

- mängden material,
- i tillämpliga fall, numret på öronmärket,
- datum då materialet togs emot,
- materialets ursprungsort som det avsändes från och
- transportörens namn och adress.

Om det är säkerställt att alla uppgifter som krävs redan finns med i handelsdokumenten kan registret bestå av handelsdokumenten för inkommande material. Men eftersom register är ett krav för att underlätta snabb spårbarhet måste en bedömning göras från fall till fall om en välorganiserad samling av handelsdokument kan få utgöra anläggningens register.

Art. 22 i förordning (EU) nr 1069/2009

Driftansvariga som sänder, transporterar eller tar emot animaliska biprodukter eller därav framställda produkter ska föra register över sändningarna och de åtföljande handelsdokumenten eller hälsointygen.

Kap. 4, avsnitt 1, punkt 1 a) och d) i bilaga VIII i förordning (EU) nr 142/2011

Särskilda krav för anläggningar med låg kapacitet

16 Beaktar anläggningen de restriktioner som ställs på en anläggning med låg kapacitet?

Instruktion

Kontrollera att de djur som förbränns får förbrännas vid en anläggning med låg kapacitet.

Kommentar:

En anläggning som är godkänd som en anläggning med låg kapacitet får maximalt förbränna 50 kg animaliska biprodukter per timme eller per sats.

Följande döda djur får förbrännas:

1. sällskapsdjur,
2. nötkreatur, får och getter som innehåller specificerat riskmaterial och som faller in under artikel 8 b ii i förordning (EU) nr 1069/2009 men som inte faller in under någon annan punkt i artikel 8,

3. djur som inte omfattas av artiklarna 8 och 10 i förordning (EG) nr 1069/2009 (t.ex. gris och fjäderfä),
4. dagsgamla kycklingar, insekter, eller möss, råttor och kaniner som är kategori 3-material – d.v.s. omfattas av artikel 10 i förordning (EG) nr 1069/2009.

Enligt lagstiftningen finns det också möjlighet att förbränna döda, individuellt identifierade hästdjur från anläggningar som inte är föremål för hälsorestriktioner i enlighet med artikel 4.5 eller 5 i direktiv 2009/156/EG³. Men för detta krävs det att Jordbruksverket i sitt beslut om godkännande av anläggningen har angivit att detta är möjligt. För att en häst ska kunna förbrännas i en lågkapacitetsanläggning krävs det att hästen delas i mindre bitar, och för att detta ska kunna göras på ett hygieniskt acceptabelt sätt måste det finnas faciliteter för detta som godkänts i samband med inbesiktningen. Detta gäller för övrigt även andra djurslag, t.ex. nötkreatur eller större grisar. Att delningen inte kan innebära risk för smittspridning måste ingå i anläggningens egenkontroll och vara en del av kommunens kontroll. Saknas faciliteter kan djurkroppen delas på en av Jordbruksverket godkänd mellanhanteringsanläggning innan den tas emot för förbränning.

Kap. III i bilaga III i förordning (EU) nr 142/2011

FÖRBRÄNNINGS- OCH SAMFÖRBRÄNNINGSANLÄGGNINGAR MED LÅG KAPACITET

Förbrännings- och samförbränningsanläggningar där endast animaliska biprodukter och därav framställda produkter bearbetas med en kapacitet på under 50 kg animaliska biprodukter per timme eller per sats (lågkapacitetsanläggningar) och för vilka det inte krävs drifttillstånd enligt direktiv 2000/76/EG ska uppfylla följande villkor:

- a) De får endast användas för bortskaffande av
 - i) döda sällskapsdjur enligt artikel 8 a iii i förordning (EG) nr 1069/2009,
 - ii) kategori 1-material enligt artikel 8 b, e och f, kategori 2-material enligt artikel 9 eller kategori 3-material enligt artikel 10 i den förordningen, och
 - iii) döda, individuellt identifierade hästdjur från anläggningar som inte är föremål för hälsorestriktioner i enlighet med artikel 4.5 eller 5 i direktiv 2009/156/EG, om detta godkänns av medlemsstaten.⁴

³ Direktivet är upphävt och ersätts av art. 126 punkt 1 b), 130 och 131 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/429 av den 9 mars 2016 om överförbara djursjukdomar och om ändring och upphävande av vissa akter med avseende på djurhälsa ("djurhälsolag").

⁴ Direktivet är upphävt och ersätts av art. 126 punkt 1 b), 130 och 131 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/429 av den 9 mars 2016 om överförbara djursjukdomar och om ändring och upphävande av vissa akter med avseende på djurhälsa ("djurhälsolag").

17 Om anläggningen tar emot specificerat riskmaterial finns den hjälpbrännare som krävs?

Instruktion

Kontrollera om anläggningen tar emot eller förbränner specificerat riskmaterial och om det då finns en hjälpbrännare.

Kommentar:

För att kategori 1-material enligt artikel 8 b i förordning (EG) nr 1069/2009 ska få förbrännas i en lågkapacitetsanläggning ska denna vara utrustad med en hjälpbrännare.

En hjälpbrännare är en brännare som ska starta automatiskt när temperaturen på förbränningsgaserna sjunker under 850 °C respektive 1 100 °C efter den sista inblåsningen av förbränningsluft. Den ska också användas under anläggningens start och stoppförlopp för att säkerställa att en temperatur på 850 °C respektive 1 100 °C upprätthålls under hela förloppet och så länge som det finns oförbränt material i förbränningskammaren.

Kap. III, b och c i bilaga III i förordning (EU) nr 142/2011

b) När kategori 1-material enligt artikel 8 b i förordning (EG) nr 1069/2009 tillförs lågkapacitetsanläggningen ska denna vara utrustad med en hjälpbrännare.

c) De ska drivas på så sätt att de animaliska biprodukterna helt och hållet reduceras till aska.

Särskilda krav för anläggningar med hög kapacitet

18 Har varje förbränningslinje minst en hjälpbrännare som startar automatiskt när temperaturen sjunker och som används under start och stopp?

Instruktion

Kontrollera att den finns en hjälpbrännare.

Kommentar:

Varje linje i anläggningen ska vara utrustad med minst en hjälpbrännare. Denna brännare ska starta automatiskt när temperaturen på förbränningsgaserna sjunker under 850 °C respektive 1 100 °C efter den sista inblåsningen av förbränningsluft.

Den ska också användas under anläggningens start- och stoppförlopp för att säkerställa att en temperatur på 850 °C respektive 1 100 °C upprätthålls under hela förloppet och så länge som det finns oförbränt material i förbränningskammaren.

Kap. 2, avsnitt 1, punkt 1 a) och d) i bilaga III i förordning (EU) nr 142/2011

a) Varje linje i anläggningen ska vara utrustad med minst en hjälpbrännare. Denna brännare ska starta automatiskt när temperaturen på förbränningsgaserna sjunker under 850 °C respektive 1 100 °C efter den sista inblåsningen av förbränningsluft. Den ska också användas under anläggningens start- och stoppförlopp för att säkerställa att en temperatur på 850 °C respektive 1 100 °C upprätthålls under hela förloppet och så länge som det finns oförbränt material i förbrännings- eller samförbränningskammaren.

b) När animaliska biprodukter eller därav framställda produkter i en kontinuerlig process tillförs förbrännings- eller samförbränningskammaren, ska anläggningen drivas med ett automatiskt system som förhindrar att animaliska biprodukter eller därav framställda produkter tillförs under startförloppet innan en temperatur på 850 °C respektive 1 100 °C uppnåts, och alltid när temperaturen inte kan upprätthållas.

- 19 Om anläggningen har kontinuerlig process för tillförsel av material till förbränningskammaren: Finns det ett automatiskt system som förhindrar att animaliska biprodukter tillförs under startförloppet innan erforderlig temperatur uppnåts och alltid när temperaturen inte kan upprätthållas?

Instruktion

Kontrollera om abp tillförs kontinuerligt till förbränningskammaren. Kontrollera att anläggningen drivs med ett automatiskt system som förhindrar att abp tillförs under startförloppet innan en temperatur på 850 °C respektive 1 100 °C uppnåts och alltid när temperaturen inte kan upprätthållas.

Kommentar:

Om abp tillförs kontinuerligt till förbränningskammaren ska anläggningen drivas med ett automatiskt system som förhindrar att abp tillförs under startförloppet innan en temperatur på 850 °C respektive 1 100 °C uppnåts och alltid när

temperaturen inte kan upprätthållas. En kontinuerlig inmatning ska alltså stoppas automatiskt om temperaturen är för låg i pannan. Ta reda på om det finns ett automatiskt system för detta och be dem beskriva hur det fungerar. Be dem eventuellt också att visa, i synnerhet om det finns anledning att tro att det inte fungerar.

Kap. 2, avsnitt 1 i bilaga III i förordning (EU) nr 142/2011

FÖRBRÄNNINGS- OCH SAMFÖRBRÄNNINGSANLÄGGNINGAR MED HÖG KAPACITET

Särskilda villkor för driften

Förbrännings- eller samförbränningsanläggningar där endast animaliska biprodukter och därav framställda produkter bearbetas med en kapacitet på över 50 kg per timme (högkapacitetsanläggningar) och för vilka det inte krävs drifttillstånd enligt direktiv 2000/76/EG ska uppfylla följande villkor:

a) Varje linje i anläggningen ska vara utrustad med minst en hjälpbrännare.

Denna brännare ska starta automatiskt när temperaturen på förbränningsgaserna sjunker under 850 °C respektive 1 100 °C efter den sista inblåsningen av förbränningsluft. Den ska också användas under anläggningens start- och stoppförlopp för att säkerställa att en temperatur på 850 °C respektive 1 100 °C upprätthålls under hela förloppet och så länge som det finns oförbränt material i förbrännings- eller samförbränningskammaren.

b) När animaliska biprodukter eller därav framställda produkter i en kontinuerlig process tillförs förbrännings- eller samförbränningskammaren, ska anläggningen drivas med ett automatiskt system som förhindrar att animaliska biprodukter eller därav framställda produkter tillförs under startförloppet innan en temperatur på 850 °C respektive 1 100 °C uppnåts, och alltid när temperaturen inte kan upprätthållas.

c) Den driftansvariga ska driva förbränningsanläggningen på ett sådant sätt att en så hög förbränningsgrad uppnås att den totala halten organiskt kol i slaggen och bottenaskan är mindre än 3 % eller glödningsförlusten är mindre än 5 % räknat på torr vikt. Vid behov ska lämpliga förbehandlingsmetoder användas.

20 Drivs förbränningsanläggningen på ett sådant sätt att en tillräcklig förbränningsgrad uppnås?

Instruktion

Kontrollera att en så hög förbränningsgrad uppnås att den totala halten organiskt kol i slaggen och bottenaskan är mindre än 3 % eller glödningsförlusten är mindre än 5 % räknat på torr vikt.

Kommentar:

Enligt lagstiftningen ska den driftansvariga driva förbränningsanläggningen på ett sådant sätt att en så hög förbränningsgrad uppnås att den totala halten organiskt kol i slaggen och bottenaskan är mindre än 3 % eller glödningsförlusten är mindre än 5 % räknat på torr vikt. Vid behov ska lämpliga förbehandlingsmetoder användas. Detta är ett krav och det ingår även i miljölagstiftningens krav. Ur ett smittskyddsperspektiv bör det vara tillräckligt att kontrollera att anläggningen kan visa att erforderliga temperaturer uppmätts under förbränningen och att djurkropparna reducerats till aska.

Kap. 2, avsnitt 1, punkt c) i bilaga III i förordning (EU) nr 142/2011

c) Den driftansvariga ska driva förbränningsanläggningen på ett sådant sätt att en så hög förbränningsgrad uppnås att den totala halten organiskt kol i slaggen och bottenaskan är mindre än 3 % eller glödningsförlusten är mindre än 5 % räknat på torr vikt. Vid behov ska lämpliga förbehandlingsmetoder användas.

21 Är anläggningen utformad på ett sådant sätt att otillåtet och oavsiktligt utsläpp av förorenande ämnen förhindras samt att det finns kapacitet att lagra förorenat dagvatten och kan vattnet vid behov testas och behandlas innan det släpps ut?

Instruktion

Kontrollera att:

- Anläggningen är utformad på ett sådant sätt att otillåtet och oavsiktligt utsläpp av förorenande ämnen i mark, ytvatten och grundvatten förhindras.
- Det finns kapacitet att lagra förorenat dagvatten från anläggningsområdet eller vatten som förorenats i samband med spill eller brandbekämpning.

- Dag- och avloppsvatten vid behov testas och behandlas innan det släpps ut.

Kommentar:

Enligt lagstiftningen krävs att anläggningen och lagringsutrymmen för animaliska biprodukter ska utformas på ett sådant sätt att otillåtet och oavsiktligt utsläpp av förorenande ämnen i mark, ytvatten och grundvatten förhindras.

Det ska finnas kapacitet att lagra förorenat dagvatten från anläggningsområdet eller vatten som förorenats i samband med spill eller brandbekämpning.

Driftansvariga ska vid behov se till att sådant dag- och avloppsvatten, om nödvändigt, kan testas och behandlas innan det släpps ut.

Ur ett smittskyddsperspektiv är det tillräckligt att kontrollera att anläggningen kan visa att djurkropparna hanterats på ett säkert sätt och att man har rutiner för rengöring och desinfektion i händelse av spill på gårdsplanen. Risker för dropp och spill från inkommande kroppar ska givetvis minimeras både utanför och inom anläggningen. Avloppsvatten från anläggningens lokaler lyder inte under några särskilda smittskyddskrav utan kan hanteras i enlighet med de kravmiljölagstiftningen ställer.

Kraven kan härledas från miljölagstiftningen och förutsätts kontrolleras i samband med den kontrollen.

Se även kontrollpunkt 1.

Kap. II, avsnitt 2 i bilaga III i förordning (EU) nr 142/2011

Utsläpp av vatten

1. Högkapacitetsanläggningar, inklusive tillhörande lagringsutrymmen för animaliska biprodukter, ska utformas på ett sådant sätt att otillåtet och oavsiktligt utsläpp av förorenande ämnen i mark, ytvatten och grundvatten förhindras.

2. Det ska dessutom finnas kapacitet att lagra förorenat dagvatten från anläggningsområdet eller vatten som förorenats i samband med spill eller brandbekämpning.

Driftansvariga ska vid behov se till att sådant dag- och avloppsvatten, om nödvändigt, kan testas och behandlas innan det släpps ut.